

„A demokrácia ősi ideája végre megvalósul és a törvényhozás eléri a legtökéletesebb, legtisztább formáját. Az ártatlanok feloldozást, a bűnösök ítéletet nyernek.”

(Sir John Hemerling, a Regresszor szellemi atyja)

Paul Holten teste meglehetősen furcsa látvány volt Elcanam szürke járdáján. A járókelők szinte kivétel nélkül felsikoltottak, ahogy a rongybabaként fekvő polgármestert meglátták. Három másodperccel ezelőtt még élt és nem sejtve a borzalmas jövőt, szokásos nyugalmával szállt ki szolgálati autójából. Már csak néhány méterre járt a városháza üvegajtajától, amikor a fénylő krómpenge behatolt nyakába. A támadás olyan váratlanul érte, hogy esélye sem volt védekezni. Nem látta a tömegben elvesző alakot sem, mert pillanatok alatt összecsuklott. Teste nagynyomású pumpaként fröcskölte vérét a járdára. Szerencsétlen sofőrje csak állt egy darabig megdermedve a sötétkék szolgálati kocs mellett, aztán rémülten lerogyott haldokló munkaadója mellé. Ekkorra már egy óriási vértócsa keletkezett, melynek közepén a torkon szúrt polgármester az utolsókat rúgta. Aztán meglékelte teste kipréselte magából az utolsó csepp vért is, majd ellazult végleg...

A polgármester meggyilkolása igencsak felbolygatta a város közvéleményét. A húszmillió ember többé-kevésbé hozzá volt szokva ahhoz, hogy időnként megölnek valakit. Az évenkénti három gyilkosság még elviselhető – hála az erőskezű rendőrségnek –, de most ez a váratlan esemény, és ráadásul a polgármester az áldozat, ez bizony megdöbbentett mindenkit. Az utolsó utcán történt emberölés tizenkét évvel ezelőtt történt. A média – kapva a szerencsétlenül járt Paul Holten esetén – felkutatta az adattárakat, és újra felelevenítette az akkori brutális lövöldözést. Az újságok címlapján egymás mellett szerepelt a vérben ázó polgármester és az évtizeddel azelőtt szitává lőtt drogkereskedő fotója. Még aznap szárnyra kaptak a különböző elméletek, magyarázatok a merénylettel kapcsolatban. A nagy köztisztületben álló politikust ért támadás különös színezetet adott a dolgoknak. Sokan szövevényes, bonyolult eseményeket véltek felfedezni a történetek háttérében. Néhányan azt gondolták, hogy talán egy örült ámokfutó garázdálkodik a város utcáin...

A rendőrség azonban sokkal racionálisabb volt, mint az egyszerű emberek. Több száz évnyi tapasztalatával felvértezve nem hagyta magát elsodorni a fantázia termékei által. Technológiai bázisára támaszkodva, szinte művészi szintre emelte bűnüldözési eljárásait. Most is, mint már annyiszor, hidegvérrel alkalmazta érzelemmentes, géplelkű eszközeit.

A gyilkos meglehetősen vakmerő embernek bizonyult. Abban a pillanatban, amikor csillogó késének pengéje Paul Holten bőrét átmetszette, összesen hetvenöt kamera rögzítette a pillanatot és az azt követő másodperceket, egészen addig, amíg a tömeg magába nem szippantotta és elrejtette. A sötét sapkát és ruhát viselő alak testéről visz-

szaverődő fény átszáguldott a kamerák optikáján, majd átalakult digitális jelekké és végül otthonra talált a rendőrség neuron-számítógépeinek értékelő központjában. A bájtokká inkarnálódott fotonok beszédes, készséges tanúkként működtek együtt a nyomozókkal, és a rendőrök nem tétlenkedtek. Kifacsartak belőlük mindent, amit csak tudtak. A hetvenöt különböző szemszögből rögzített jelenet tökéletes alapját képezte egy háromdimenziós, biometrikus modellnek, melyet a neuron-számítógép hozott létre az adatbankjában tárolt négymillió emberi alak segítségével. Elemezte a merénylő mozgását, testtartását, megalkotta a ruha által eltakart testrészeket, és mint egy szobrász, végül képlékeny bájtokból kifaragta az elkövető arcát. Az egész folyamat nem tartott tovább egy óránál...

◆ „A jól bevált, régi módszer” – gondolta halvány mosollyal az arcán David, ahogy a zsebében lapuló kommunikátorra gondolt. Paul Holten sofőrjének lakása felé gyalogolt Elcanam forgalmas belvárosában. Mehetett volna kocsival, az sokkal gyorsabb, de mostanában egyre többet járt gyalog – talán egy kicsit megunta az eszeveszett száguldást.

Úgy érezte magát, mint egy régimódi, balonkabátos nyomozó, aki szép sorjában végigjárja a szemtanúkat és furcsa, látszólag értelmetlen kérdésekkel puhatolódik a gyilkosság részleteivel kapcsolatban. A hasonlóság azonban ezzel ki is merül. Azokban az ősi időkben hónapokig, talán évekig is eltartott egy-egy bűnügy felderítése, mivel nem léteztek olyan fejlett, már-már varázslatos technológiák, melyek manapság segítik a rendőrség munkáját. Bár furcsamód David számára ezzel a hatalmas fejlettséggel a szakma el is vesztette varázsát – ha ugyan varázsnak lehet nevezni a vérrel összefröcskölt szobákban végzett kutatómunkát. A gépek olyan mértékben vették ki részüket a munkából, hogy az ember csak szinte felügyelni tudta a dolgokat. De most más a helyzet...

Megállt egy gyalogátkelőhely előtt. Az emberek szépen felsorakoztak a járda szélén, és engedelmesen várták az átkelést engedélyező fényjelzést. David nézte a túloldalon szintén összegyűlt tömeget, aztán a hátuk mögött magasodó reklámtotemre tévedt a tekintete. Egyenesen a kamera optikájába nézett, mely a vibráló oszlopra volt felszerelve, és árgus figyelemmel rögzítette az előtte lezajló események minden másodpercét. David szinte kollegának tekintette a biztonsági kamerát, annyira fontos volt a munkája, jelen esetben a polgármester meggyilkolásakor. Ebben az utcában áll ugyanis a városháza, mely előtt a gyilkosság történt, és ez a kamera rögzítette a legjobb képeket a merénylőről, miközben a tömegben elvegyült.

És most itt lapul a zsebében a tettes digitális képe... Csak egyetlen hiányossága van: nincsenek hozzá személyazonossági adatok. Hát igen – csóválta meg fejét, miközben elindult a tömeggel együtt a túloldalra – a mélyen tisztelt törvény néha keresztbe tesz a rendőrségnek.

„...Az adatbankok tartalmának használata különösen akkor nem rendeltetészerű, ha a polgárok jogos érdekének csorbitására, érdekérvényesítési lehetőségének korlátozására, zaklatására, vélemény-nyilvánításának elfojtására irányul, vagy erre vezet...” – ezt a bekezdést tökéletesen tudta idézni az Adatvédelmi Törvénykönyvből, melynek ezerháromszáz oldala (hagyományos papíron) rendelkezik az ország lakosságának adataival kapcsolatban. Ha jól emlékszik – márpedig jól emlékszik, mert a főiskolán az agyába égettek mindent, ami az adatok felhasználásáról szól –, összesen háromszáz szakasz foglalkozik közvetlenül a rendőrségre rótt kötelezettségekkel. Sajnos, ez a rendkívül kitalált és szinte felfoghatatlanul bonyolult törvénykönyv sokszor megnehe-

zította a nyomozók életét. Davidet sem kímélte. A polgármestert meggyilkoló személy arcát ugyan megalkotta a neuron-számítógép, de addig, amíg a rendőrség nem rendelkezett komoly bizonyítékokkal, nem kérhette le a Központi Személyazonossági Adatbankból a gyilkosra vonatkozó adatokat. Mivel az elkövetőnek még nem volt dolga a hatóságokkal, nem szerepelt a rendőrségi nyilvántartásban sem. David tudta, hogy a Nemzetbiztonság Hivatal felépített az ország négyszázmilliós lakosságáról egy teljes körű adatbázist, de meg volt kötve a keze. Ennélfogva, meg persze, a „jól kitalált” és mindenki érdekét képviselő Adatvédelmi Törvénykönyv jóvoltából, egy digitálisan előállított portréval elég nehezen boldogul a mezei nyomozó. Így hát maradt a régi-módi, hagyományos módszer.

Annyira elmerült a nyomozás jogi hátterében, hogy szinte észre sem vette, amikor odaért a hatalmas épülethez, melyben Paul Holten sofőrje lakott. Sietve átsuhant az üvegajtón, majd elkapott egy felfelé tartó liftet. Fél percen belül négyszáz méteres magasságba emelte az antigravitáció, és már ott is termett a sofőr ajtaja előtt.

Becsöngetett és várt. Közben hátrafordult és elámulva bámult ki az épület üvegfalán keresztül a város látképére. Tekintete elidőzött az égbenyúló felhőkarcolókon, a sivitó mágnesmotorokkal száguldó autókon és az apró, hangyaszerű embereken. Mindig is csodálta a megapoliszokat. Csodálta, ahogy terjeszkednek, ahogy folyamatosan, megállíthatatlanul törnek a felhők közé. David jól tudta, hogy kétszáz év múlva is ugyanez a szín- és hangkavalkád fogja majd uralni a bolygó nagyvárosait, csak sokkal nagyobb léptékben.

Hirtelen kinyílt az ajtó. A polgármester sofőrje jelent meg, makulátlan öltönyben, a szokásos eleganciájával.

– Üdvözlöm – mondta halkan. Arca meglehetősen elgyötörtnek tűnt, nyilván érthető okokból: már hat éve volt személyi sofőrje Paul Holten polgármesternek.

– Jó napot – köszönt a nyomozó –, David Greon vagyok a rendőrségtől. – Csak egy fényképet szeretnék mutatni – mondta, miközben benyúlt fekete kabátjának zsebébe.

Az ősz hajú, ötven körüli sofőr csak állt az ajtóban, nyugodtan és készségesen várta a képet.

David a férfi felé nyújtotta a kommunikátort: – A kamerák felvételei alapján ezt az arcot modelleztük. Ismeri?

A sofőr néhány másodpercre mélyen elgondolkodott, aztán kikerekedett a szeme.

– Igen... Ő Ann Priory – mondta megdöbbenve.

◆ David teljes erőből futott. Agya a halántékába épített mikrocsatlakozón keresztül impulzusokkal bombázta a Kortex szilícium idegrendszerét. A szerkezet szervomotorjai ritmikusan felbúgtak, ahogy a ruhába integrált mesterséges izmokat mozgásra kényszerítették. A férfi öt méteres, hatalmas léptekkel, már szinte szökkenve üldözte Ann Prioryt egy sötét síkatorban. Meglehetősen feldúlt állapotban rohant köddé vált vadja után...

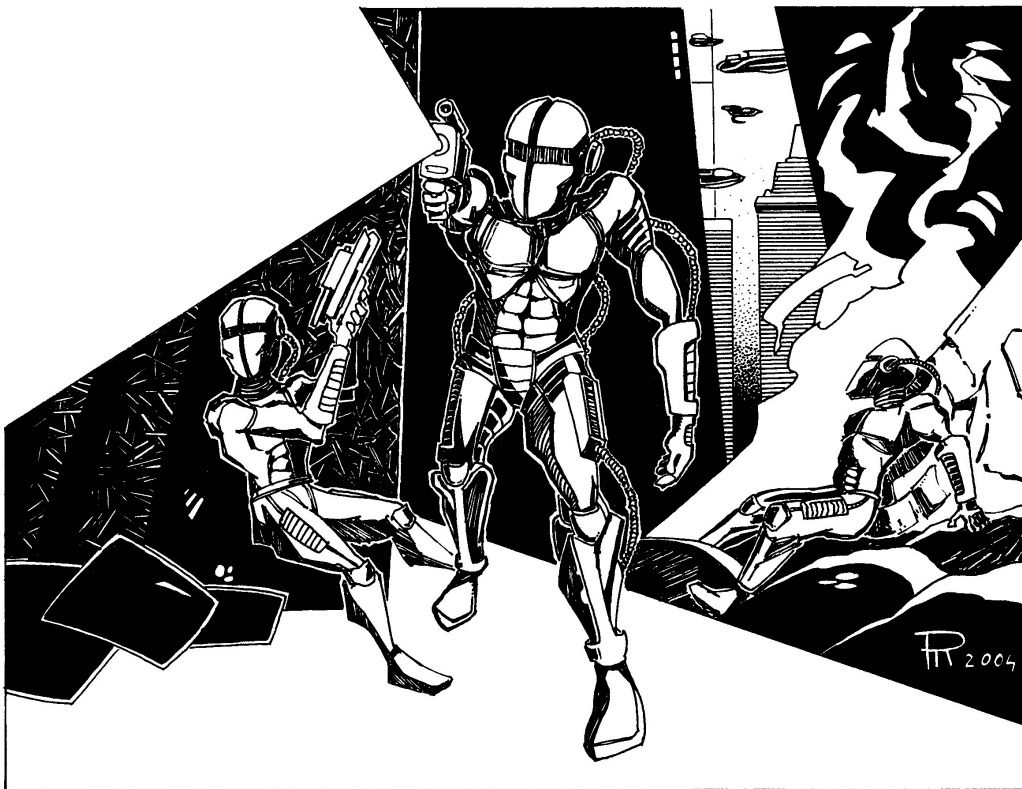
Miután a polgármester sofőrje felismerte a fiatal titkárnőt, David nem tétlenkedett, és kommunikátorával a Központi Személyazonossági Adatbankra csatlakozva engedélyt kért a nő adatainak eléréséhez. A biometrikus kép és a sofőr vallomásának felvétele elegendő és nyomós érvnek bizonyult ahhoz, hogy az adatbank törvényes úton megadja Ann Priory személyi adatait. A nő valóban a polgármester egyik titkárnőjeként dolgozott, de már néhány hete nem állt munkaviszonyban a városházán.

Este tízre járt az idő, amikor David egy háromtagú különítménnyel végre Ann lakásához érkezett. Csillogó csövekből, zúgó szervomotorokból és összekuszálódott vezetékekből álló ruhájukban úgy néztek ki, mint valami gépeket életre keltő démonok. Ketten lent maradtak az utcán és körüljárták a háztömböt. David felment Ann lakásához. Miután odaért az ajtóhoz, a sisakjába épített röntgenkamerán keresztül váratlanul megpillantotta Ann Priory falon átsejlő zöldes alakját. Meglepődött, hogy ilyen egyszerűen rátaláltak. Még csak el sem bújta valahol a város régi negyedeiben. David furcsállta, hogy a nő otthon maradt. Talán mártír akart lenni, vagy hitt valamilyen őrangyalban, esetleg annyira elborult az elméje, hogy már nem érdekelt a jövő, csak az, hogy sikerült megölnie a polgármestert?...

David lassan a falhoz lapult, de még mielőtt berobbanhatott volna az ajtón, a vibráló röntgenszellem váratlanul lendületet vett, és kiugrott a szoba ablakán. A Kortex bivalyereje szinte forgácsdarabokká szakította a fémajtót, de már elkésett. David neki-rugaszkodott, és a nő után vetette magát. Mindössze három métert zuhant, mert a lakás az épület első emeletén volt. A fémtalpak annak az autónak a tetején csattantak, mely néhány másodperccel ezelőtt csillapította Ann Priory zuhanását. A ruha mesterséges izmai összerándulva, a szervomotorok felsikoltva nyelték el a földet érés energiáját, miközben a jármű karosszériája nyikorogva behorpadt. David az utca sötétbe vesző vége felé nézett, és megpillantotta Ann rohanó sziluettjét.

Aztán az alak megállt.

Ekkor a férfi infravörösre állított képernyője hirtelen elfehéredett. Egy kéken szikrázó, fénylő energiacsomó száguldott felé. David az utolsó pillanatban félreugrott

a gömbvillámszerű lövedéktől, de a háta mögött felé futó társának már nem volt ideje elhajolni. Az energiacsomó hatalmas szikrák közepette csapódott a férfi ruhájába. Teste hátralendült, majd a földön landolt. Az energiainpulzustól a Kortex zárlatos lett és végtagjai irányíthatatlanul rángatózni, vonaglani kezdtek. Aztán néhány pillanat múlva a megzavarodott fémizmok elernyedtek. Miután meggyőződött kollegája sértelettségéről, David a sötétbe veszett alak után eredt...

És most itt rohan már jó néhány perce az éjfélete sikátorok útvesztőjében, de nem akadt a nyomára. A teste nem fáradt, mert a Kortex tökéletesen hajtotta végre agya utasításait, így akár egy hétig is képes lett volna futni. Egyedüli határokat a ruha energiaellátása szabott.

– Látod? – kérdezte a gégemikrofonján keresztül „működőképes” társától.

– Nem – jött egy pillanat múlva a rövid, de lehangoló válasz.

– Központ, keressetek rá! – adta ki az utasítást David azzal a céllal, hogy majd a rendőrség neuron-számítógépe segítségére siet.

Képernyőjén sorra megjelentek a környező utcákba telepített térfigyelő kamerák képei. A képek olyan sebességgel váltották egymást, hogy szinte lehetetlen volt követni őket. A neuron-számítógép összeköttetésben állt ruhájával, így közvetíteni tudta a kamerák felvételeit. Nem volt esélye a nőnek. A Kortex receptorai fénysebességgel küldték rohanó alakjának képét a neuron-rendszer agyába, amely elemezte a térfigyelő kamerák tucatjainak felvételeit. Összehasonlította a receptorok jeleit és a képeket. Néhány másodperc alatt rátalált a vadra.

David a központ utasításait követve Ann mögé került. Lassan az utcasarok felé araszolt, majd sisakjának képe felvillant és átváltott röntgen módba. Az épületek falai, a parkoló autók karosszériája lassan áttetszővé vált. Vibráló, zöldes szellemalakok ezrei jelentek meg a képernyőn, ahogy mit sem sejtve az igazak álmát aludták egymás felett és alatt, a tér minden irányában.

Egyszer csak az egyik összekuporodott szellem vörösen villogni kezdett.

David látta a fémkonténer halvány sziluettjét, amely mögé célpontja elrejtőzött, és látta társa kékes alakját, ahogy a szemközti épület fala mögé bújva megpróbál Ann elé kerülni. Aztán a számítógép szűrt és az alvó alakok, a házfalak eltűntek. Csak a konténer körvonalai, a másik rendőr és Ann pulzáló alakja maradt.

David kibiztosította fegyverét, lassan kilépett az épület fala mögül, aztán lőtt...

– Megtámadta a kollegámat – mondta David.

Ann a kihallgató szoba székén ült. Némán, távolba révedt tekintettel nézett maga elé.

– Honnan van a fegyvere? – kérdezte a férfi mély, erőteljes hangon. Hirtelen csettintett néhányat a nő arca előtt, hogy meggyőződjön a kábítólövedék hatóanyagának kitisztulásáról. A nő szemei megrebbentek, de nem nézett a nyomozóra, hanem eltökélten bámult maga elé.

David néhány percig csendben méregette a fiatal nőt. Nem is nő, hanem inkább még csak lány. Mindössze tizenkilenc éves volt. Lány vonású, finom arca még nem hordozta magán az idő markáns nyomait. Mandulavágású zöld szemei megigéző tisztasággal csillogtak. David tekintete lopva végigsiklott az íves szemöldökön, az apró orron és a rózsaszín, dús ajkakon. El kellett ismernie, hogy Ann Priory, a polgármester gyilkosa – vagyis feltételezett gyilkosa – igen csinos, szemrevaló teremtség volt. Szinte lehetetlen elképzelni, ahogy egy kést dőf Elcanam polgármesterének nyakába. De hát

a biometrikus kép és a sofőr vallomása azt támasztják alá, hogy bizony ő tette...

– Mindent rögzítettek a kamerák – szólalt meg újra szigorúan David, bár Ann eltökélt tekintetéből azt jósolta, hogy mondata süket fülekre talál.

A lány valóban nem szólalt meg. Megbilincselte kezeit az ölében pihentetve, mozdulatlanul nézte a szemközti falat. Valamilyen okból a makacs hallgatás taktikáját választotta.

– Már két órája ülünk itt – mondta David felsóhajtva, miközben megvakarta halántékát az üres mikrocsatlakozó mellett –, de még egyetlen szót sem mondott.

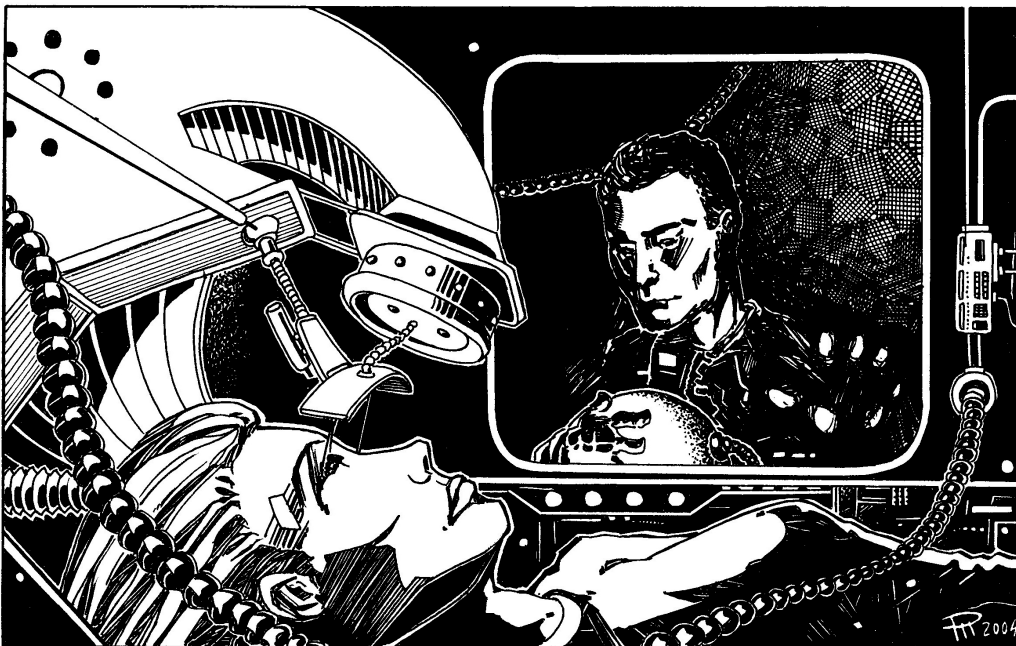
Bárhogyan is próbálkozott, nem tudott egyetlen használható mondatot sem kihúzni a lányból. Főként azt nem, hogy miért tört a polgármester életére.

„...A gyanúsítottak minden körülmények között joga van önszántából vallomást tenni és beismerni bűnösségét. A kihallgatást végző hatóságnak kötelessége lehetőséget biztosítani arra, hogy a gyanúsított vallomást teheszen...” – villant David agyába az idézet, mely a Büntető Eljárási Kódex a „Gyanúsítottak vallomására vonatkozó rendelkezések” ki tudja, hányadik pontja. Megcsóválta a fejét és a szótlan Annre nézett.

– Nincs sok esélye... – mondta és egy pillanatra, de csak egyetlen pillanatra mint ha valami sajnálatot érzett volna a fiatal lány iránt...

Aztán egy újabb idézet villant be: „...Ha a gyanúsított megtagadja, vagy nem él önszántából tett vallomásához való jogával, akkor a kihallgató hatóság bármilyen eszközt alkalmazhat, amely a törvény által szabályozott körülmények között a cselekmény felderítésének előmozdítását elősegíti...”

Ann a Regresszorban feküdt. A fémszarkofág, mint egy krómozott koporsó, körülölelte testét. Bilincsekre nem volt szükség, mert a beinjektált altató megtette hatását. A lány mélyen, öntudatlanul aludt és nem tudta, hogy mi fog vele történni. A kezelőszemélyzet és David egy üvegfalon keresztül figyelte az eljárást. A Regresszor automatikusan működött, a rendőrség gigantikus méretű neuron-hálózata irányította és felügyelte a szerkezet minden rezdülését. David már több tucatszor végignézte a val-

látás technikájának legtökéletesebb formáját, de minden egyes alkalommal csodálat töltötte el a gép és az őt megteremtő emberek iránt...

Aztán a Regresszor megtette az első lépést. Egy szerkezet csúszott ki a szarkofág oldalából és Ann szeméire ereszkedett. Apró mechanikus karok kapaszkodtak a lány csukott szemhéjaira, majd lassan széthúzva felnyitották azokat. David a fekete szerkezettől már nem láthatta az előtűnő gyönyörű, zöld szempárt. Áttetsző, miniatűr lézerefények gyúltak és átszáguldottak a kitágult pupillákon keresztül, a szemlencséken és a retinákon át, egészen a látóidegekig.

Aztán a Regresszor megtette a második lépést. Egy újabb szerkezet bújtt elő rejtekéből: egy vékony, szinte szemmel alig látható tű, amely hajszálnyi vezetékkel csatlakozott a szarkofághoz, és amit egy apró mechanikus kar mozgatott. A szerkezet egy ezredmásodperc alatt bemérte Ann fejét, majd lassú mozgással közelíteni kezdett a lány fültőjéhez. Amikor odaért a finom, pirosposzsgás bőrhöz, egy óvatos mozdulattal átszúrta, majd mélyebbre, egyre mélyebbre hatolt, amíg el nem érte a koponyaüreget.

És a Regresszor kapcsolatot teremtett. Programozott molekulák kezdtek áramlani a vékony tűn keresztül Ann meghódított agyába. A meghatározott feladattal ellátott, céltudatos részecskék egy szemvillanás alatt utat törtek maguknak a neuronok összekapcsolódott nyúlványai felé. Miután az egész agyat benépesítették és részévé váltak a sejtek között futó információ áradatnak, megkezdődött a memória vallatása.

Az Ann pupilláján keresztül behatoló lézerefény emlékezésre készítette a látóidegeket és képek száza, ezrei kezdtek el villámgyorsan áramlani a Regresszor vezérlőközpontja felé. Az agyat megszállt láthatatlan molekulák kérdéseket tettek fel a sejteknek, mire az érzékszerveket irányító központok is ontani kezdték az információkat. Ann elméje eggyé vált a Regresszorral és készségesen elmesélt mindent, amit valaha is megtapasztalt.

David felvette a sisakot, mely képes volt megjeleníteni a szerkezet által vett jeleket.

Az Ann memóriájában tárolt legfrissebb, legújabb élmények voltak a legtisztábbak. Az idő múlásával a képek és a hangok egyre fakóbbá, színtelenebbé, szaggatottabbá váltak. A Regresszor felerősítette és értékelte a különböző emlékhalmazokat és töredékeket. Az alkotói úgy tervezték meg, hogy képes legyen időrendi sorrendbe helyezni az átélt eseményeket, és ki tudja szűrni a memóriából a nem valódi, csak elképzelt történéseket. A gép tökéletes volt. Elemzett minden egyes emléket és tulajdonságaik alapján létrehozott egy *vizió*-adatcsomagot, mely a meg nem történt, csak elképzelt vagy álmodott történéseket tartalmazta. A valódi, megtörtént események az *emlék*-adatcsomagba kerültek. David ezt a halmazt vizsgálta.

Látta az altató beadásának pillanatait, a kihallgatás óráit és hallotta a kérdéseket, melyeket a szótlán lánynak feltett. Néha még magát is megpillantotta, ahogy Ann periférikus látómezejébe belépett. Aztán szép sorban átélt mindent, ami a találkozásuk előtt történt. Újra átélhette Ann szemszögéből az éjszakai üldözést, a délutáni rövid bujkálást a külvárosban, aztán meglátta... meglátta Paul Holtent a városháza előtt. A kés pengéje megcsillant, ahogy befűrödött a rémült férfi nyakába.

Megtette! Igen, ő tette!

David megremegett, ahogy a gyilkosság pillanatait átélte és hallotta a halálsikolyt. Bár rendszeresen részt vett azon a kötelezően előírt pszichológiai tréningen, amit a Regresszort használó nyomozóknak hoztak létre, minden alkalommal meg kellett küzdenie a borzalmas események okozta stresszel.

„...Az a tiszta szempár” – hirtelen meglátta maga előtt Ann zöld szeméit, ahogy

eltökélten maga elé bámul. Nehéz volt, de be kellett ismernie, hogy ő a gyilkos. A saját agya mesélt el mindent.

Aztán nagy levegőt vett és tovább nézte az emlékképeket...

Felvillantak a hétköznapi történései, a munka, az otthon töltött idő végeláthatatlan, ritmikus váltakozása. Aztán jöttek más képek és hangok. Furcsa, idegen események. David látott egy hatalmas csarnokot, ahol egy férfi emberek tucatjai előtt beszél. Hallotta a mondatokat: „*A rendszer megfoszt jogainktól! Lassan és észrevétlenül gépeket csinál belőlünk!*” Látta a férfi eltökélt, átszellemült arcát, ahogy a tömeget buzdítja régi idők lázadóinak szótárából összeállított mondataival: „*Meg kell küzdeni a szabadságunkért! Harcoljunk magunkért!*” Aztán hallotta, amint a tömeg egy nevet kezd skandálni: „*Orwell! Orwell! Orwell!*”

David meglepődött, ahogy a nevet meghallotta. Tudott ugyan az Orwellisták létezéséről, hogy már évtizedek óta követnek el merényleteket, tesznek tönkre adatbázisokat, de arra nem mert soha gondolni, hogy tanaik eljutnak Elcanam utcáira is. Az meg végképp meglepte, hogy a rendőrség erről nem tudott semmit. A huszadik századi író elveiből tanokat kovácsoló Orwellisták lassan befurakodtak a város lakói közé. És Ann Priory csatlakozott hozzájuk! David látta az *emlék*-adatsomag azon eseményeit, melyek részletesen elmesélték találkozását egy fiatal férfival, aki lassan átadta eszméit és elvitte a titkos gyűlésekre. Részesévé vált a hosszú órákig folyó beszélgetéseknek, melyek az emberek életét irányító rendszer összezúzásáról, szétrombolásáról szóltak. Végül felnyíltott előtte minden, amit Ann tudhatott a lázadókról...

David azonban tovább akart kutatni. Látni akarta Ann elmúlt éveit. Látni, ahogy otthon, kislányként a szüleiivel játszik, ahogy iskolába jár... de nem tehetette. A lány elmesélte csatlakozását a terrorista csoporthoz és vallomást tett. Ő ölte meg Paul Holtent...

◆ A *vízió*-adatsomag átvizsgálása rutinfeladat volt. Azzal a céllal hozták létre, hogy belelássanak a vallatott személy elgondolásaiba, terveibe vagy akár álmaiba. David ezeket a képeket jóval halványabban látta és hangokat is csak ritkán hallott, mivel az adatsomag tartalma soha nem történt meg, ezért nem égette bele magát oly élesen a memóriába. A gondolatok és az álmok összekuszálódva furcsa, gomolygó felhőt alkottak. David látott színpompás virágszirom esőt, együtt szállt valamilyen furcsa, embertestű, madárszárnyú lényekkel, aztán látott egy szülőszobát halványan, közben újszülöttek sírását hallotta. Tündöklő színek, sohasem látott képek, ismeretlen hangok, villanások kavargó tengerében lebegett, végül még egyszer, utoljára találkozott Annel. Látta, ahogy valamilyen szerkezetben ült, melynek körvonalai elmosódtak, de a lány vonású, finom arc tiszta volt. Nézte a barna, hosszú haját, az íves szemöldököt és a mandulavágású szemeket. Csak... – David meglepődött – csak a szemek színét nem látta tisztán. Erőlködött, kereste azt a fénylő, zöld színű pupillát, de nem találta. Ann szemei most valahogy kéknek tündek, egészen kéknek...

Linne Priory ekkor fordult be autójával a rendőrség utcájába. Tövig taposta a gázpedált és az ikertestvéreire gondolt, aki az első csapást mérte Elcanam totalitárius vezetőire. Most ő következik...

A kocsit felgyorsult, mígnem elérte a teljes sebességét. Egyenesen a rendőrség épülete felé tartott. Mint egy felbőszült bika, úgy rontott neki a falaknak. A becsapódás pillanatában lángra gyúlt a csomagtartójában szállított fél tonna robbanóanyag.

Fény villant, aztán egy csillag forróságú, gomolygó tűzgolyó terjedt szét, amely széttépte, elemészttette örökre az ikreket, Davidet és a Regresszort is...